

[Aksel Larsen.]

lede spørgsmål, der — som han selv meget rigtigt siger — er optrykt i betænkningen. Jeg troede, det ærede medlem kunne finde ud af grunden, som naturligvis er den, at når det er optrykt i betænkningen, behøver jeg ikke at oplæse det her; så må jeg dog gå ud fra, at i hvert fald en del af tingets ærede medlemmer har læst det. Men de spørgsmål, som udvalgsflertallet nægtede at fremsende, og som derfor ikke er optrykt i betænkningen, dem har jeg oplæst og gennemgået her i min tale, for det fandt jeg nødvendigt. Jeg ønskede, de under alle omstændigheder skulle frem, om ikke af anden grund, så af historisk interesse — men forhåbentlig også af andre grunde.

Det ærede medlem hr. Hækkerup erkender, det er en usædvanlig fremgangsmåde, at man vælger at fremsende spørgsmål fra et udvalgsmedlem, men, siger han, spørgsmålene vedrører jo ikke selve det lovforslag, vi behandler her, og derfor kunne man ikke fremme dem. Jeg kan ikke indse, hvorfor man ikke kan gøre det alligevel, og jeg minder igen om en erfaring, jeg har gjort med et andet udvalg vedrørende et lovforslag, jeg selv var forslagsstiller til. Der blev nedsat et udvalg, men så dekreterede udvalgsformanden, at selve lovforslaget under ingen omstændigheder måtte behandles i udvalget, udvalget måtte ikke under nogen omstændigheder drøfte lovforslaget; derimod skulle man undersøge nogle udtalelser, som den pågældende minister havde fremsat under sagens første behandling i folketinget, udtalelser om noget helt andet end det, der stod i lovforslaget.

Ja, jeg ved virkelig ikke, om jeg skal tage hatten op eller lade den ligge, jeg ved ikke, hvad jeg skal gøre, når jeg bliver behandlet på denne måde, at man i eet udvalg siger til mig: det er helt forkert af dig, at du vil have, at udvalget skal beskæftige sig med selve lovforslaget — og i et andet udvalg siger: det er helt forkert af dig, at du vil have, at udvalget skal beskæftige sig med, hvad ministeren sagde i folketinget ved første behandling. Det er altså åbenbart ligegyldigt, hvad man kommer med, det skal afvises.

Det ærede medlem hr. Hækkerup siger videre, for dog at komme med en begrundelse, at hvis man havde fremsendt disse spørgsmål, ville der være gået lang tid, det ville have betydet forhaling af sagen. Ja, men gjorde det noget? Er der bevist noget som helst om, at der ville være sket nogen skade, hvis sagen var blevet forhalet?

Men jeg er villig til at gå ind på den teori,

at sagen ikke kunne tåle at forhales, og at det var nødvendigt som lyn og torden at gennemføre dette lovforslag. Ifølge folketingets forretningsorden, som juristen Hækkerup bør kende, er det sådan, at et folketingsudvalg om et lovforslag ikke behøver at standse sin virksomhed eller opløse sig, selvom det pågældende lovforslag er vedtaget ved tre behandlinger i begge rigsdagens ting, underskrevet af kongen og dermed blevet gældende lov, men et sådant udvalg kan fortsætte sit arbejde, lige så længe den pågældende rigsdagssamling varer. Det er altså urigtigt, at fremsendelsen af spørgsmålene ville have betydet nogen som helst forhaling af lovforslagets behandling; de kunne godt være fremsendt. Når det ærede medlem hr. Hækkerup kører op med den argumentation, som han i forvejen vidste var urigtig — han har nemlig anvendt den overfor mig før og fået det samme svar af mig —, viser det blot, hvor svag han er i koderne, hvad argumentation angår.

Det ærede medlem hr. Hækkerup siger, at han forstår godt min interesse, og han vil endda gå så vidt, at han vil tro, det kan være en objektiv historisk interesse. Det ærede medlem kan godt gå lidt videre. Jeg interesserer mig umådelig meget for historie, men jeg ville dog ikke af rent historiske grunde rejse denne sag, som jeg har rejst den ved denne og mange tidligere lejligheder. Nej, det er fordi sagen forekommer mig at være af stor og alvorlig betydning for Danmark, at jeg vil have den undersøgt, det er fordi jeg mener, at det ikke kan gå an, at der på store områder disponeres afgørende forkert af statsmyndighederne her i landet, uden at rigsdagen siger: vi må have sagen undersøgt, og hvis der er begået fejl, må vi have vedkommende draget til ansvar. Det er det, jeg vil.

Når vi modsætter os lovforslagets vedtagelse, selvom vi erkender, at den kontrakt, som der nu foreligger udkast til, er langt bedre end den, Staauning afsluttede med mr. Ravlin — de tåler overhovedet ingen sammenligning —, skyldes det, som jeg allerede har sagt, at vi mener, det er en opgave for den danske stat, at vi mener, man ikke skal lade fremmede kapitalister eller andre repræsentanter for fremmede magter lave noget arbejde her i Danmark, som vi godt selv kan lave, og som vi selv bør lave.

Det ærede medlem hr. Hækkerup kan være ganske rolig; vi vil meget gerne være med til at bevilge de fornødne midler, men naturligvis vil vi samtidig forbeholde os ret til at have vor mening om, hvorledes loven skal udformes, hvorledes arbejdet